

D Ž E N I
K O L G A N

Letnje
NEBO

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jenny Colgan

THE SUMMER SKIES

Copyright © 2023 by Jenny Colgan

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Leonidu, koji je daleko oputovao i veoma je hrabar.
Mnogo se ponosimo tobom.*

Arčland

Larb

Inčborn

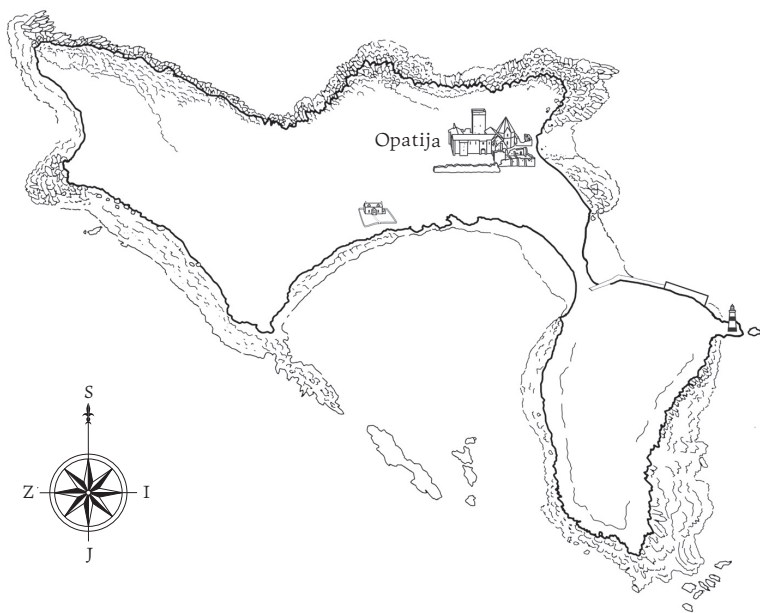
Kern

Stroma

Severni Saderland

Inčborn

„Čim posumnjaš da možeš leteti, zauvek ćeš izgubiti sposobnost da to radiš.“

Petar Pan, Dž. M. Bari

Predgovor

Ovo nije knjiga o pilotkinji.

Znam da to zvuči besmisleno pošto na korici verovatno piše „Morag je pilotkinja“, a ovo svakako jeste knjiga o ženi koja se zove Morag.

U stvari, ovo toliko nije knjiga o pilotkinji da mi je divan pilot koji mi je pomagao s tehničkim izrazima (naučila sam da je njihov posao neverovatan), pošto me je ponovo veoma blago ispravio („Džen, piloti ne mogu avionom u rikverc. Nemamo, kao, retrovizore na krilima“), rekao: „Znaš, sasvim je u redu da ne navedeš moje ime u izjavama zahvalnosti.“

A ja sam odgovorila: „Ali toliko si mi pomogao!“, na šta je natuknuo da sam *toliko* loša u letačkim opisima da bih mu time narušila profesionalni ugled. :) Međutim, neizmerno sam mu zahvalna, baš kao i kapetanu Kolinu Rateru iz *Britiš ervejza*, kome ne smeta javna zahvalnica, ali je ipak želeo da se naglasi kako u knjizi ima mnogo grešaka u vezi s pilotiranjem i da on nije kriv što se ne razumem u žiroskope.

Počela sam ovu knjigu prošlog leta. Jedan sin me je odvuкао u Muzej avijacije, koji obožava, u Škotskoj. Drugi sin se

nevoljno vukao i čudio šta je tu zabavno, što će vam verovatno zvučati poznato ako imate više od jednog deteta.

Oduševila me je romantika muzeja – imaju konkord! I hidroavion! – a ja sam shvatila nešto što mi ranije nije palo na pamet: koliko piloti vole da lete. Toliko da su, kad su u vazduhu, potpuno usredsređeni na ono što rade te im svi životni problemi deluju veoma daleko. I to me je zainteresovalo; u poslednje vreme nam užasne vesti i buka s interneta stalno skreću pažnju, tako da sam poželela da osetim kako je biti potpuno zaokupljen nečim lepim.

I još nešto, kad sam prvi put putovala avionom posle prinudnog zatvaranja za vreme pandemije, shvatila sam da sam zaboravila koliko je to, pa, suštinski koliko je neverovatno. Onaj osećaj ubrzanja u stomaku; kako se opčinjavajući teška metalna kutija naprosto podigne sa tla; onaj trenutak kad iz starih sivih oblaka izbijete na jarku sunčevu svetlost; uzbuđenje zbog mimoilaženja s drugim avionom. Čak i kad ima mnogo čekanja u redovima, troškova, ljudi i pometnje, ipak je neverovatno i na to sam zaboravila.

I, konačno, želela sam da pišem malo i o onome što letenje zapravo predstavlja: sposobnost da zaustavite i promenite život bilo privremeno – kao odlazak na odmor, bilo zauvek – kao preseljenje. Otisnuti se u strane zemlje. Želela sam da iznad oblaka sanjarim o tome kakav bi život mogao da bude, sa slobodom koja ide uz to; verujući da, ako ste dovoljno hrabri, ceo svet i dalje može biti vaš; da nikad nije kasno; da su pred nama uvek novi horizonti.

Dakle, ovo je sasvim nova priča. I nije o pilotskom poslu. Ali nadam se da će vam se dopasti bez obzira na to. (Ukoliko niste pilot i u tom slučaju vas molim da mi ne zamerite. Mislim da ste sjajni.)

Dženi

Xxxx

Prvi deo

Prolog

Alarm

KONTROLA LETA: *Sunčeva ptico 247*, u pravcu deset sati primećen uzlazni saobraćaj, bez visine, prečnik približno petnaest kilometara.

PILOT: Gledamo na sistemu za izbegavanje sudara u vazduhu.

PRVA OFICIRKA: Sistem za izbegavanje sudara ga ne pokazuje.

PILOT: Malo je skrenuo s putanje.

„Da li i dalje premotavate taj događaj u glavi?“

Čovek iz kadrovske službe bio je veoma fin i grozničavo je želeo da sve dovede u red. Odmahnula sam glavom.

„Ne, uopšte to ne radim. Sve je u redu.“

„I uradili ste sve kako treba.“

„Znam.“

„I avion je bezbedno prizemljen.“

„Samo sam radila svoj posao.“

Spustili smo pticu, znala sam to. Ali nisam znala je li zbog toga lakše ili teže. Putnici nisu ni primetili šta se dešava. Nije ono što mislite. Nikome se stomak nije uvezao zbog naglog propadanja; niko nije vrisnuo. Pa. Nije u našem avionu. Nijedna kolica nisu zakloparala niz prolaz. Ubili smo dvoje ljudi, a putnici maltene nisu podigli pogled s mobilnih telefona.

Počelo je kao sasvim običan dan, rutinski let do Alikantea s avionom punim veselih putnika koji odlaze na odmor: mladih koji idu na devojačke i momačke vikende, a počeli su da loču iz prazničnih krigli u aerodromskom baru od šest ujutru; porodica s malom decom koja kukaju za obećanom plažom, besna što su četiri sata vezana na skućenom sedištu; mladenaca koji su se kikotaali i naručivali prošek od osmehnutih stjuardesa. Normalno. Sasvim obično i normalno.

KONTROLA LETA: Imate li vizuelno, *Sunčeva ptico* 247?

PILOT: Čekamo.

PRVA OFICIRKA: Nema vizuelnog.

KONTROLA LETA: Čekajte. Popnite se na dvanaest hiljada stopa, *Sunčeva ptico* 247.

PILOT: Ponovite.

KONTROLA LETA: Dvanaest hiljada stopa, *Sunčeva ptico* 247.

Bila sam na desnom sedištu, prva oficirka, i očekivala sam još jedan rutinski dan. Bob Brikin je bio kapetan. I to dobar pilot. Vedro nebo celim putem. Ništa neuobičajeno.

Čak se ni njihovi krici nisu čuli dok se aviončić survavao, survavao...

„I da li dobro spavate?“

KONTROLA LETA: Opozovi...

PRVA OFICIRKA: VIZUELNO! VIZUELNO! (*Zvuci iz kokpita*) PENJI SE! PENJI SE! PENJI SE! PENJI SE!

Urlanje motora.

Mesec dana ispitivanja za nezgodu druge kategorije delovalo je razumno. I to je bilo u redu. Otada sam imala četiri trenin- ga u simulatoru, sva besprekorna, još jedan lekarski pregled, nikakve probleme.

Neću da budem kolateralna šteta. Neću. Vratiću se u va- zduh, mirno i profesionalno, i radiću svoj posao.

PENJI SE! PENJI SE!

„I, osećate li da ste spremni da se vratite?“

Namestila sam najodlučniji izraz lica.

„Naravno! Jedva čekam! Već se radujem što ću sedeti na levom sedištu na velikim pticama.“

Čovek iz kadrovske se osmehnulo. „Vidim da vas ništa ne može zaustaviti, Morag.“

Osmehnula sam se u nadi da će to izgledati kao odlučan osmejak. Videla sam beonjače pilota malenog ospreja, koji je izbio iz oblaka u ogromnu zloslutnu senku aviona A-320. Svaki put kad zatvorim oči.

Avion za zaprašivanje useva, kako smo saznali. Sladak, mlad zemljoradnik. Luj. Pravio se važan pred svojom devojkom.

Podigli smo se. Oni su se sunovratili. Usporili smo penjanje. Iznutra ništa nije delovalo neobično. Ne mogu ni da zamislim kako je njima izgledalo.

Prestravili su se i sunovratili. Luj i njegova devojka. Zvala se Serenata. Prelepo ime. U polje, hvala bogu, izvan Jekle.

Uradila sam sve po propisima. Ostala sam pribrana. Bob i ja smo obavili dobar posao. Pogledali smo se.

Kad smo ponovo poravnali avion, sedeli smo i zadržavali dah dok smo čekali potvrdu užasnih vesti, za koje smo znali da će uslediti čim nam je onaj aviončić nestao iz vidokruga.

U današnje vreme su avioni bezbedni i kompjuterizovani, tako da kruži šala kako su piloti plaćeni za samo dva minuta godišnje. Međutim, ima istine u tome. A to su bila naša dva minuta.